

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1ObdoK/2/2026
Identifikačné číslo spisu:	1323203025
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1323203025.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobcu Energy Pro, s.r.o., so sídlom Stará cesta 265/17, Teplička nad Váhom, IČO: 36 784 044, proti žalovanému ARIES TRUSTEE, k.s., so sídlom Skalná 7622/9, Bratislava, IČO: 54 732 727, správca konkurznej podstaty úpadcu: G&F energy s.r.o. v konkurze, so sídlom Vájanského nábrežie 5, Bratislava, IČO: 47 822 091, zastúpenému Advokátskou kanceláriou FARDOUS PARTNERS s.r.o., so sídlom Hlavná 6, Šaľa, IČO: 47 241 543, o určenie právneho dôvodu, vymáhateľnosti, poradia a výšky popretej pohľadávky, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8CoKR/17/2025-162 z 5. augusta 2025, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.

II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava III (ďalej aj „súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 64Cbi/1/2023-140 zo 14. októbra 2024 (ďalej aj „rozsudok súdu prvej inštancie“) určil, že žalobca je veriteľom vymáhateľných pohľadávok zapísaných v zozname pohľadávok pod por. č. 55, 56, 57 a 58 v konkurze vyhlásenom uznesením Mestského súdu Bratislava III sp. zn. B1-31K/27/2021 zo 7. decembra 2022 na majetok úpadcu a to:

- pohľadávky č. 1 (v zozname pohľadávok por. č. 55) prihlásenej súhrnnou prihláškou nezabezpečených pohľadávok z 19. januára 2023 vo výške istiny 60 346,59 eura, vo výške úrokov z omeškania 17 383,12 eura, vo výške nákladov z uplatnenia 3 188,44 eura, vo výške celkovej sumy 80 918,15 eura titulom neuhradenej splatnej faktúry č. 5012000109 z 21. októbra 2020 s dátumom splatnosti 21. novembra 2020 na sumu vo výške 60 346,59 eura, vystavenej na podklade Zmluvy o dielo z 1. júla 2020,

uzatvorenej medzi úpadcom na strane jednej ako objednávateľom a žalobcom na strane druhej ako zhotoviteľom podľa § 536 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá bola priznaná Platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 29Up/42/2022 zo 14. februára 2022, právoplatným a vykonateľným dňa 3. marca 2022,

- pohľadávky č. 2 (v zozname pohľadávok por. č. 56) prihlásenej súhrnnou prihláškou nezabezpečených pohľadávok z 19. januára 2023 vo výške istiny 65 826,16 eura, vo výške úrokov z omeškania 24 717,72 eura, vo výške nákladov z uplatnenia 3 368,87 eura, vo výške celkovej sumy 93 912,75 eura titulom neuhradenej splatnej faktúry č. 5012000110 z 21. októbra 2020 s dátumom splatnosti 21. novembra 2020 na sumu vo výške 65 826,16 eura, vystavenej na podklade Zmluvy o dielo z 1. júla 2020, uzatvorenej medzi úpadcom na strane jednej ako objednávateľom a žalobcom na strane druhej ako zhotoviteľom podľa § 536 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá bola priznaná Platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 27Up/42/2022 z 31. januára 2022, právoplatným a vykonateľným dňa 18. februára 2022,

- pohľadávky č. 3 (v zozname pohľadávok por. č. 55) prihlásenej súhrnnou prihláškou nezabezpečených pohľadávok z 19. januára 2023 vo výške istiny 56 112,63 eura, vo výške úrokov z omeškania 15 474,79 eura, vo výške nákladov z uplatnenia 3 029,56 eura, vo výške celkovej sumy 74 616,98 eura titulom neuhradenej splatnej faktúry č. 5012000114 z 5. novembra 2020 s dátumom splatnosti 25. novembra 2020 na sumu vo výške 56 112,63 eura, vystavenej na podklade Zmluvy o dielo z 1. júla 2020, uzatvorenej medzi úpadcom na strane jednej ako objednávateľom a žalobcom na strane druhej ako zhotoviteľom podľa § 536 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá bola priznaná Platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 8Up/42/2022 z 15. februára 2022, právoplatným a vykonateľným dňa 8. marca 2022,

- pohľadávky č. 4 (v zozname pohľadávok por. č. 58) prihlásenej súhrnnou prihláškou nezabezpečených pohľadávok z 19. januára 2023 vo výške istiny 37 082,77 eura, vo výške úrokov z omeškania 10 226,72 eura, vo výške nákladov z uplatnenia 2 378,88 eura, vo výške celkovej sumy 49 688,37 eura titulom neuhradenej splatnej faktúry č. 5012000115 z 5. novembra 2020 s dátumom splatnosti 25. novembra 2020 na sumu vo výške 37 082,77 eura, vystavenej na podklade Zmluvy o dielo z 1. júla 2020, uzatvorenej medzi úpadcom na strane jednej ako objednávateľom a žalobcom na strane druhej ako zhotoviteľom podľa § 536 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá bola priznaná Platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 38Up/42/2022 z 3. februára 2022, právoplatným a vykonateľným dňa 3. marca 2022 (ďalej len „vymáhateľné pohľadávky č. 1 až 4, zapísané v zozname pohľadávok pod por. č. 55, 56, 57 a 58“) s tým, že pohľadávky sú nesporné čo do právneho dôvodu, výšky, vymáhateľnosti a poradia.

Súčasne súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 100 % náhradu trov konania, o výške ktorých súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

2. Súd tak rozhodol o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal vydania rozhodnutia, ktorým súd určí, že žalobca je veriteľom vymáhateľných pohľadávok č. 1 až 4 zapísaných v zozname pohľadávok pod por. č. 55, 56, 57 a 58 v konkurze vyhlásenom uznesením Mestského súdu Bratislava III sp. zn. B1-31K/27/2021 zo 7. decembra 2022 na majetok úpadcu. Zo žaloby vyplýva, že žalobca si do konkurzu na majetok úpadcu prihláškou nezabezpečených pohľadávok z 19. januára 2023 v prihlasovacej lehote prihlásil sporné pohľadávky. Dňa 31. mája 2023 žalovaný doručil žalobcovi oznámenie o popretí pohľadávok z 15. marca 2023, ktorým mu oznámil popretie prihlásených pohľadávok v celom rozsahu s tým, že poprel právny dôvod vzniku pohľadávok tým, že žalobca ako zhotoviteľ a veriteľ zo zmluvy o dielo nepreukázal riadne a včasné odovzdanie diela a tým nepreukázal vznik nároku na zaplatenie odplaty. Z toho dôvodu žalovaný pri všetkých pohľadávkach poprel aj príslušenstvo, úroky z omeškania a náklady. Popretie pohľadávok žalovaným považoval žalobca za nezákonné, pričom poukázal na skutočnosť, že mu tamojší súd uznesením sp. zn. B1-31K/27/2021 z 19. júna 2023 priznal hlasovacie práva v súvislosti s popretými pohľadávkami, odôvodňujúc svoje rozhodnutie odkazom na judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) sp. zn.

3Obdo/61/2018. Žalobca tvrdil, že nakoľko všetky dôvody popretia pohľadávok žalovaným nastali preukázateľne pred právoplatnosťou platobných rozkazov, nemohli byť zákonným dôvodom popretia pohľadávok žalobcu.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 32 ods. 1, 2, 5, 7, 9, 11, 14 a 15 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“) a § 191 ods. 1 a § 218 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

4. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že uznesením pôvodného Okresného súdu Bratislava I (v súčasnosti Mestský súd Bratislava III), sp. zn. 31K/27/2021 zo 7. decembra 2022 súd na majetok úpadcu vyhlásil konkurz a ustanovil do funkcie správcu žalovaného. Žalobca si prihláškou pohľadávky z 19. januára 2023 prihlásil do konkurzu úpadcu vymáhateľné pohľadávky č. 1 až 4, zapísané v zozname pohľadávok pod por. č. 55, 56, 57 a 58. Žalovaný ako správca konkurznej podstaty úpadcu pohľadávky žalobcu poprel v celom rozsahu čo do právneho dôvodu, výšky, vymáhateľnosti a poradia z dôvodu nepreukázania riadneho a včasného dodania fakturovaných prác, a teda s tvrdením o nevzniknutí nároku žalobcu na fakturáciu. Popretie pohľadávok oznámil žalovaný žalobcovi oznámením o popretí z 15. mája 2023, doručeným žalobcovi dňa 31. mája 2023.

5. Súd prvej inštancie ustálil, že predmetom sporu je posúdenie popretých samostatných pohľadávok žalobcu, čo do právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky a poradia v konkurznom konaní vedenom na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. B1-31K/27/2021, uplatnených žalobcom prihláškou z 19. januára 2023, doručenou žalovanému dňa 19. januára 2023. V prvom rade súd, aj bez námietky, skúmal dodržanie prekluzívnej lehoty v zmysle § 32 ods. 9 ZKR. Vo vzťahu k splneniu podmienky podania žaloby o určenie popretej pohľadávky v lehote 30 dní od doručenia oznámenia o popretí sporných pohľadávok správcom úpadcu súd skonštatoval, že žalobca podal žalobu dňa 26. júna 2023, teda v lehote 30 dní od doručenia oznámenia o popretí sporných pohľadávok dňa 31. mája 2023. Súd považoval za nesporné, že žalobca si pohľadávky, ktorých určenia pravosti sa domáha, prihlásil do konkurzného konania v súlade so ZKR, žalovaný poprel predmetné pohľadávky v zákonom stanovenej lehote a zároveň žalobca podal žalobu o určenie popretej pohľadávky včas.

6. Za spornú v predmetnom konaní mal skutočnosť, či je možné pohľadávku, právoplatne priznanú súdnym rozhodnutím, poprieť v konkurznom konaní z iných dôvodov, ako na základe skutočností, ktoré nastali po právoplatnosti súdneho rozhodnutia. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na § 32 ods. 14 ZKR podľa ktorého, sa veriteľ v žalobe môže domáhať určenia právneho dôvodu, vymáhateľnosti, poradia a výšky pohľadávky, ďalej zabezpečenia zabezpečovacím právom alebo poradia zabezpečovacieho práva, pričom sa môže domáhať najviac toho, čo uviedol v prihláške. Právny dôvod vzniku pohľadávky (pravosť) znamená oprávnenosť pohľadávky podľa hmotného alebo procesného práva. Správca musí pri popieraní pravosti zistiť, či pohľadávka podľa práva vznikla a ak áno, v akej výške, pričom právny dôvod vzniku pohľadávky zahŕňa aj konkrétnu právnu skutočnosť, na základe ktorej pohľadávka vznikla. Uplynutím lehoty na popieranie pohľadávok sa prihlásená pohľadávka podľa § 32 ods. 16 ZKR považuje za zistenú v rozsahu, v akom nebola popretá. V incidenčnej žalobe sa veriteľ formou určovacieho petitu domáha určenia oprávnenosti pohľadávky, ak bol popretý jej právny dôvod, určenia jej oprávnenosti v popretej výške, ak bola popretá jej výška (resp. časť), určenia jej poradia, ak bolo popreté jej poradie a podobne. Ak veriteľovi bola popretá pohľadávka z niekoľkých dôvodov, veriteľ je oprávnený uplatňovať si určenie pohľadávky v celom jej popretom rozsahu.

7. Súd prvej inštancie skonštatoval, že sa zaoberal len popieracími dôvodmi uvedenými v oznámeniach o popretí, nakoľko súd je viazaný dôvodmi popretia uvedenými v oznámení o popretí a po márnom uplynutí lehoty na popieranie sporných pohľadávok nemožno tieto dôvody rozširovať. Podporne pritom poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 409/2013-49 z 11. septembra 2014 a rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/70/2016 z 30. januára 2017 (R 63/2017). Popieracím dôvodom v prípade pohľadávky judikovanej právoplatným rozhodnutím súdu

alebo orgánu verejnej moci, nemôžu byť skutočnosťami, ktoré nastali pred vydaním tohto rozhodnutia, nakoľko ich posúdenie patrilo do právomoci orgánu, ktorý rozhodnutie vydal. Súd zdôraznil, že účelom incidenčného sporu nie je rozhodovanie o prihlásených pohľadávkach v celej ich šírke, keďže konanie o určenie popretej pohľadávky nie je konaním, kde súd rozhoduje o povinnosti na plnenie, a v prípade ak pohľadávky veriteľa nie sú judikované, ich posúdenie patrí do výlučnej pôsobnosti správcu a nie súdu rozhodujúceho v incidenčnom spore. Z uvedeného vyplýva, že posúdenie samotného základu prihlásenej pohľadávky je možné správcou pri preskúmaní pohľadávok jedine v prípade nejudikovanej pohľadávky. Ak je však o pohľadávke vydané právoplatné rozhodnutie súdu, prípadne iného príslušného orgánu, posúdenie základu pohľadávky patrí (s výnimkou nárokov voči spotrebiteľovi, avšak len v rozsahu neprijateľných zmluvných podmienok) len do právomoci orgánu, ktorý rozhodnutie, predložené k prihláške pohľadávky, vydal. Správca nemôže pri preskúmaní judikovanej pohľadávky posudzovať nárok, ktorý bol príslušným orgánom vydaný, keďže toto oprávnenie mu nevyplyva zo žiadneho z ustanovení ZKR. V opačnom prípade by to znamenalo, že správca by bol oprávnený preskúmať vecnú správnosť právoplatného rozhodnutia, hoci jednotlivé zákonné predpisy, v prípade súdom judikovaných pohľadávok, túto kompetenciu zverujú výlučne súdu rozhodujúcemu o žalobe na obnovu konania, najvyššiemu súdu príslušnému na rozhodovanie o dovolaní, prípadne ústavnému súdu rozhodujúcemu v konaní o ústavnej sťažnosti.

8. Vo vzťahu k možnosti popierania judikovaných pohľadávok súd prvej inštancie odkázal na závery prijaté najvyšším súdom v jeho rozsudku sp. zn. 3Obdo/61/2018 z 20. novembra 2018 (publikovaný ako judikát v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 5/2019 pod R 53/2019) a ustálil, že predmetné judikátorne závery sú v plnej miere aplikovateľné aj na rozhodovaný spor a súd sa s nimi v celom rozsahu stotožňuje. V zmysle týchto záverov môže správca poprieť aj judikovanú pohľadávku, avšak len z tých dôvodov, ktoré nastali po vydaní rozhodnutia, keďže skutočnosťami, ktoré nastali pred vydaním rozhodnutia, mohol skúmať výlučne súd, ktorý rozhodnutie vydal. Súd neprisvedčil tvrdeniu žalovaného, že závery z predmetného rozhodnutia sa vzťahujú len na možnosť popretia vymáhateľnosti judikovanej pohľadávky. Takéto tvrdenie nemá oporu v žiadnom zákonom ustanovení, ale naopak, aj po vydaní právoplatného rozhodnutia môžu nastať okolnosti, ktoré majú vplyv nielen na vymáhateľnosť judikovanej pohľadávky (jej premlčanie), ale aj na jej právny dôvod alebo výšku, či už v podobe čiastočnej alebo úplnej úhrady pohľadávky dlžníkom alebo v podobe iného spôsobu jej zániku (započítanie, uzatvorenie dohody o urovaní). Žalovaný síce v konaní poukazoval na rozhodnutie Okresného súdu Trnava sp. zn. 60Cbi/3/2022 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1Obo/1/2019, avšak s právnym názorom vyjadreným v rozhodnutí Okresného súdu Trnava sa konajúci súd nestotožnil s tým, že odkazované rozhodnutie najvyššieho súdu je na rozhodovaný spor neaplikovateľné, keďže bolo vydané v incidenčnom spore vedenom podľa zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej aj „ZKV“), ktorý sa na rozhodovaný spor nevzťahuje. Naopak, na rozhodovaný spor sa vzťahuje vyššie zmienený judikát R 53/2019, ktorý vykladá pre rozhodovaný spor relevantnú právnu normu, ktorou je ustanovenie § 32 ZKR.

9. Súd prvej inštancie vysvetlil, že žalovaný mohol za určitých okolností poprieť aj judikovanú pohľadávku žalobcu, ale pre účinné popretie judikovanej pohľadávky žalobcu žalovaným sa vyžadovalo uvedenie takých skutočností, ktoré nastali po vydaní žalobcom predloženého platobného rozkazu. Takéto okolnosti však žalovaný v popieraní prejavu neuviedol, preto je jeho popierací prejav neúčinný a nevylučuje pohľadávku žalobcu z uspokojenia v konkurze tak, ako bola prihlásená. Pri dôvodoch popretia uvedených v popieraní prejavu žalovaného je nesporné, že sa jedná o okolnosti, ktoré nastali pred vydaním žalobcom predložených platobných rozkazov, čo nie je správca oprávnený v popieraní prejavu spochybňovať, keďže túto okolnosť bol oprávnený skúmať výlučne súd rozhodujúci v základnom konaní a žalovaný nedisponuje žiadnym oprávnením skúmať (a spochybňovať) vecnú správnosť právoplatného súdneho rozhodnutia. Súd považoval za irelevantné, že právoplatným a vykonateľným súdnym rozhodnutím je platobný rozkaz, keďže správca nemôže popieraním prejavom prelamovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená nadobudnutím právoplatnosti a vykonateľnosti platobného rozkazu. Súd taktiež nemohol prisvedčiť tvrdeniu žalovaného, že pri platobnom rozkaze sa skúmajú výlučne formálne náležitosti predpísané zákonom. V danom prípade sa nejedná o nárok zo spotrebiteľskej zmluvy voči spotrebiteľovi, a preto je správca povinný rešpektovať právoplatné súdne

rozhodnutia bez ohľadu na to, či ide o platobný rozkaz, rozsudok pre zmeškanie alebo rozsudok obsahujúci odôvodnenie. Tak ako iné súdne rozhodnutie, aj právoplatný platobný rozkaz zakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci, s čím je spojená jeho záväznosť a zásadná nezmeniteľnosť, kedy bez úspešného uplatnenia mimoriadnych opravných prostriedkov, sú viazané právoplatným platobným rozkazom aj iné štátne orgány a musí byť ním viazaný aj správca.

10. Ohľadom procesnej obrany žalovaného, spočívajúcej v tvrdení, že žalobca nepredložil žiadny dôkaz preukazujúci jeho pohľadávky, keď samotné predloženie právoplatných platobných rozkazov nemôže postačovať, súd uviedol, že sa s týmto argumentom nestotožňuje, keďže žalovaný nedisponoval oprávnením nanovo posudzovať základ pohľadávky žalobcu, ktorá bola judikovaná platobnými rozkazmi Okresného súdu Banská Bystrica, a teda nebolo povinnosťou žalobcu predkladať s prihláškou pohľadávky nanovo listiny, ktoré už predkladal k návrhu na vydanie platobného rozkazu. Naopak, na riadne prihlásenie všetkých pohľadávok je plne postačujúce aj len predloženie platobných rozkazov s vyznačenou právoplatnosťou a vykonateľnosťou. Súd skonštatoval, že žalobca sa v tomto konaní domáhal určenia popretej pohľadávky čo do právneho dôvodu, výšky, vymáhateľnosti a poradia a je právom aj povinnosťou správcu v zmysle § 32 ods. 1 ZKR, v prípade zistenia spornosti, prihlásenú pohľadávku poprieť, a to bez ohľadu na to, či bola judikovaná súdom alebo iným orgánom verejnej moci. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd ustálil, že žalovaný žiadne vecné dôvody popretia pohľadávky žalobcu, ktoré by nastali po vydaní a nadobudnutí právoplatnosti platobných rozkazov vo svojom popieraní prejavu neuviedol a keďže usúdil, že žalobca uniesol dôkazné bremeno preukázania dôvodnosti žaloby, vyhovel jej v celom rozsahu.

11. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý bol v konaní v celom rozsahu úspešný, priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

12. O odvolaní žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 8CoKR/17/2025-162 z 5. augusta 2025 (ďalej aj „rozsudok odvolacieho súdu“) tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd dospel k záveru, že uplatňované odvolacie dôvody neboli naplnené, keďže neboli podložené takými relevantnými dôvodmi, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých založil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

13. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že predmetom odvolacieho prieskumu bolo posúdenie záverov súdu prvej inštancie, ktorý žalobe vyhovel keďže mal za to, že žalobca uniesol dôkazné bremeno preukázania dôvodnosti žaloby. S týmto právnym záverom súdu prvej inštancie sa nestotožnil žalovaný, ktorý v odvolaní najmä namietal, že rozhodnutie súdu je nedostatočne odôvodnené a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože správca v konaní bol oprávnený a aj povinný poprieť judikovanú pohľadávku žalobcu, keďže žalobca nepreukázal jej vznik, či existenciu. Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu a s dôvodmi odvolania žalovaného dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Odvolací súd skonštatoval vecnú správnosť napadnutého rozsudku a uviedol, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Odvolací súd nevzhladol zákonný dôvod na opakovanie alebo doplnenie dokazovania v súlade s § 384 CSP, a preto bol viazaný skutkovým stavom veci tak, ako bol zistený súdom prvej inštancie v súlade s § 383 CSP. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie sa podrobne, presvedčivo a vyčerpávajúcym spôsobom vysporiadal so všetkými spornými skutočnosťami, na ktoré závery odvolací súd odkázal. Konanie pred súdom prvej inštancie bolo vedené v súlade so zásadou kontradiktórnosti civilného súdneho procesu a odvolací súd v tomto smere nezistil žiadne vady procesného charakteru, ktoré by mali za následok nesprávnosť napadnutého rozhodnutia. Rozhodnutie spĺňa zákonné požiadavky kladené na jeho odôvodnenie, pričom je odôvodnené zrozumiteľne, určito, správne a v potrebnom rozsahu.

14. Na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a k podstatným tvrdeniam uvedeným v odvolaní odvolací súd doplnil, že v incidenčnom konaní sa veriteľ určovacím petitom domáha oprávnenosti svojej pohľadávky. Podľa ustálenej judikatúry sa konajúci súd v incidenčnom konaní zaoberá len dôvodmi popretia pohľadávky uvedenými správcom. Podstata obmedzenia incidenčného konania na obsah popieracieho prejavu znamená, že správca nesmie rozširovať dôvody popretia, čo však neznamená, že strany v konaní nemôžu uvádzať doplňujúce tvrdenia a predkladať k nim dôkazy. Podstatou incidenčného konania je preskúmanie popieracieho prejavu správcu voči prihlásenej pohľadávke veriteľa. Nakoľko aj incidenčné konanie má povahu sporového konania v zmysle CSP, odvolací súd zdôraznil, že predkladanie dôkazov sa spravuje v súlade so sudcovskou a zákonnou koncentráciou konania. Dôkaz predložený stranou v incidenčnom konaní nie je možné bez ďalšieho zamietnuť len z dôvodu, že nebol predložený ako príloha k prihláške.

15. Odvolací súd sa zároveň nestotožnil s názorom žalovaného, že rozsudok súdu prvej inštancie nespĺňa náležitosti vyžadované § 220 ods. 2 CSP, keďže po preskúmaní obsahu súdneho spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle tohto ustanovenia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol najmä čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil a dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku a obrany strany použili, rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej spore, výsledky vykonaného dokazovania a uviedol právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Nakoľko odvolací súd prebral v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie uplatneného nároku, nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť nedostatky, ktoré by boli spôsobilé privodiť iné rozhodnutie o podanej žalobe. Odvolací súd ďalej poukázal i na to, že súd prvej inštancie sa s dotknutou judikatúrou náležite vysporiadal najmä v odsekoch 31. a 34. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Odôvodnenie neaplikovateľnosti rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Obo/1/2019 náležite vysvetlil a dospel k správnym záverom o posudzovaní exekučného titulu pri zisťovaní pohľadávky, pričom svoje závery logicky a zrozumiteľne odôvodnil v odsekoch 32., 33., 35., 36. a 37. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Súčasne odvolací súd podotkol, že nie je viazaný iným rozsudkom súdu prvej inštancie, keďže sa nejedná o rozhodnutie najvyšších súdnych autorít.

16. K nesprávnemu právnomu posúdeniu veci, ktoré v odvolaní namietal žalovaný tvrdiac, že správca bol oprávnený a povinný (konajúc s odbornou starostlivosťou) poprieť judikovanú pohľadávku, keďže žalobca nepreukázal jej vznik a existenciu, odvolací súd uviedol, že nebolo potrebné preukazovať riadne a včasné dodanie diela (odovzdanie) a vznik nároku na zaplatenie v zmysle zmluvy, keďže pohľadávky boli judikované a navrhované dokazovanie malo smerovať k obdobiu pred judikovaním pohľadávok. Podľa odvolacieho súdu, na tento účel nebolo potrebné predkladať dôkazy preukazujúce splnenie zmluvnej povinnosti, pričom ďalšie dokazovanie by bolo v rozpore s čl. 17 CSP. Dokazovanie malo byť vykonané v konaní o zaplatenie pohľadávky v prípade, ak by bol proti platobnému rozkazu podaný odpor.

17. Odvolací súd poukázal na to, že žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe namietal, že prílohami prihlášky boli síce súpis vykonaných prác a odovzdaného materiálu, t. j. povinné prílohy k vymedzeným faktúram, avšak okrem iného spochybňoval náležité podpísanie listín a namietal nedoloženie stavebných denníkov. V odvolaní žalovaný namietal, že súd sa nevysporiadal s popieracím dôvodom, že veriteľ nepreukázal dodanie diela riadne a včas, čím nepreukázal vznik nároku na odplatu podľa zmluvy, a teda nepreukázal existenciu a oprávnenosť pohľadávky prihlásenej prihláškou a jej výšku. V rozpore s vyjadrením k žalobe žalovaný v nedopísanom odseku na str. 5 odvolania uviedol, že

písomnosti, ktoré by preukazovali odovzdanie ukončených prác a oprávnenosť nároku na odplatu, t. j. preberacie protokoly o odovzdaní a prevzatí diela, netvorili prílohu prihlášky. K uvedenej odvolacej námietke odvolací súd uviedol, že žalovaný namietal okolnosti vzniku nároku na judikovanú pohľadávku, teda skutočnosti za obdobie pred vydaním platobného rozkazu, a teda tieto nebolo potrebné pred súdom prvej inštancie dokazovať a nebolo potrebné ich preukazovať ani v prihláške pohľadávok do konkurzného konania a jej prílohách. Skutočnosti, ktoré nastali pred vydaním exekučného titulu nemôžu byť dôvodom pre popretie judikovanej pohľadávky.

18. Podľa názoru odvolacieho súdu, pri podaní prihlášky pohľadávky, najmä pokiaľ ide o právny dôvod prihlasovanej pohľadávky, veriteľ nemôže vopred predpokladať všetky možné dôvody popretia pohľadávky, a preto od neho nemožno spravodlivo požadovať, aby z procesnej opatrnosti predkladal správcovi všetku súvisiacu dokumentáciu, listiny a dôkazy, aby predišiel riziku prípadného popretia pohľadávky správcom. Právny dôvod (kauza pohľadávky) má byť v prihláške vymedzená zrozumiteľne a určito v rozsahu potrebnom na posúdenie prihlášky správcom. Odvolací súd mal za to, že nebolo dôvodné od veriteľa požadovať, aby k prihláške pripojil ďalšie listiny na preukazovanie splnenia ďalších možných zmluvných povinností a odstránenie akýchkoľvek potenciálnych pochybností správcu. V čase prihlásenia pohľadávky nebolo dôvodné, aby žalobca preukazoval právny dôvod judikovanej pohľadávky, keďže sa nejedná o pohľadávku voči spotrebiteľovi (ako správne konštatoval aj súd prvej inštancie) a osobitná právna úprava na ochranu práv spotrebiteľa sa neuplatní. Záver súdu prvej inštancie v tomto smere nie je nepreskúmateľný, nakoľko o spotrebiteľskom charaktere pohľadávky nemožno uvažovať (druh záväzku, strany sporu). Záverom odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie vyčerpал predmet sporu a posúdil všetky skutočnosti potrebné pre rozhodnutie sporu, zaoberal sa popieracím prejavom v potrebnom rozsahu, keďže vzhľadom na dôvody pre ktoré žalobe vyhovel, nebolo potrebné posudzovať ďalšie dôvody popretia, ktoré smerovali k skutočnostiam za obdobie pred vydaním platobného rozkazu. Vzhľadom na uvedené, dospel súd prvej inštancie k správne mu záveru o dôvodnosti žaloby, a to aj čo do výšky pohľadávky, nakoľko žalovaný výšku náležite nespochybnil.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, keďže bol v odvolacom konaní plne úspešný.

20. Žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) podal proti rozsudku odvolacieho súdu v celom rozsahu dovolanie, vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a súčasne z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) CSP. V dovolaní navrhol, aby najvyšší súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %, alternatívne žiadal, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie s tým, že žalovanému prizná proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

21. Dovolateľ v dovolaní poukázal na konanie o určenie popretej pohľadávky vedené na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. 60Cbi/4/2023 a Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8CoKR/16/2025, v ktorom konaní súd skúmal, či popretie správcu obстоjí, pričom správca poprel pohľadávky veriteľa z dôvodu, že tento ako právny dôvod vzniku svojej pohľadávky uviedol faktúru a doložil právoplatný platobný rozkaz, avšak nedoložil žiadne listiny, ktoré by preukazovali existenciu jeho pohľadávky alebo právny dôvod jej vzniku. Žalovaný zdôraznil, že dôvody popretia správcu v označenom konaní boli totožné ako v prejednávacom spore. V tejto súvislosti poukázal na právne závery vyjadrené v odsekoch 35. až 37. odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8CoKR/16/2025-131 z 23. septembra 2025 v zmysle ktorých platobný rozkaz len deklaruje existenciu už predtým vzniknutej pohľadávky a nie je právnym dôvodom vzniku pohľadávky. Faktúra predstavuje účtovný doklad a rovnako nie je právnym dôvodom vzniku pohľadávky. Absencia riadneho uvedenia právneho dôvodu vzniku pohľadávky v prihláške do konkurzu, neumožňuje správcovi pohľadávku zistiť čo do právneho dôvodu a v nadväznosti na to ani čo do výšky, vymáhateľnosti, zabezpečenia a poradia pohľadávky. Ďalej pri rozhodovaní o incidenčnej žalobe je pre súd relevantný len obsah prihlášky veriteľa (žalobcu) a obsah popierajúceho prejavu správcu (žalovaného). Predmet incidenčného konania je striktné

vymedzený obsahom prihlášky a popieracím prejavom správcu, ktorý reflektuje práve na skutočnosti uvedené v prihláške. Napokon z § 32 ods. 1 ZKR vyplýva, že povinnosťou správcu úpadcu je posúdiť a preskúmať každú prihlásenú pohľadávku, vrátane pohľadávok veriteľov, ktoré boli priznané právoplatným rozhodnutím súdu, či už vo forme rozsudku alebo platobného rozkazu; tento záver, že aj prihlásené pohľadávky priznané právoplatným rozhodnutím súdu podliehajú prieskumnej činnosti správcu a sú spôsobilé na jej popretie správcom vyplýva z rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu. Z rozhodnutia R 53/2019 napr. vyplýva, že „Z ustanovenia § 32 ods. 18 zákona č. 7/2005 o konkurze a reštrukturalizácii nevyplýva záver, že by pohľadávky priznané rozhodnutím súdu alebo iného orgánu verejnej moci nemali podliehať preskúmvaniu zo strany správcu. Správca je v prípade zistenia spornosti povinný poprieť aj pohľadávku priznanú rozhodnutím súdu alebo iného orgánu verejnej moci.“ K rovnakému záveru dospel najvyšší súd aj v rozhodnutí sp. zn. 3Obo/71/2007 z ktorého vyplýva, že „Prihlásenú pohľadávku je možné poprieť bez ohľadu na to, či bola veriteľovi priznaná právoplatným alebo vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného príslušného orgánu, poprípade, či prebieha dosiaľ neskončené konanie. Znamená to, že pravosť pohľadávky alebo jej výška môže byť popretá i vtedy, ak je pohľadávka priznaná právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného príslušného orgánu. Nesporným teda je, že v konkurznom konaní podliehajú preskúmvaniu aj vykonateľné pohľadávky, teda pohľadávky priznané právoplatným rozhodnutím súdu, čo znamená, že ich pravosť možno preskúmať v spore o určenie dôvodnosti popretia, a to bez ohľadu na účinky rozhodnutia súdu, ktorým preskúmvaná pohľadávka bola priznaná“.

22. Rozhodujúcou dovolacou námietkou žalovaného bolo, že hoci dôvody popretia správcu sú v oboch prípadoch totožné, odvolacie súdy rozhodli v skutkovo rovnakých veciach rozdielne. Pokiaľ súd prvej inštancie v konaní vedenom pod sp. zn. 64Cbi/1/2023 a odvolací súd v konaní vedenom pod sp. zn. 8CoKR/17/2025 pri svojich právnych záveroch vychádzali z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/61/2018 z 20. novembra 2018 (publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 5/2019 pod R 53/2019), podľa ktorého správca môže poprieť aj judikovanú pohľadávku, avšak len z tých dôvodov, ktoré nastali po vydaní rozhodnutia, odvolací súd v konaní vedenom pod sp. zn. 8CoKR/16/2025 pri svojich právnych záveroch vychádzal z rozhodnutia R 53/2019 a z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Obo/71/2007, podľa ktorého prihlásenú pohľadávku je možné poprieť bez ohľadu na to, či bola veriteľovi priznaná právoplatným, alebo vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného príslušného orgánu, poprípade, či prebieha dosiaľ neskončené konanie. Podľa žalovaného, zmyslom ustanovenia § 32 ods. 18 ZKR nie je považovať pohľadávky, ktoré boli judikované v čase pred vyhlásením konkurzu právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného príslušného orgánu za zistené, ale jeho zmyslom je, aby sa za zistenú pohľadávku v určenom rozsahu považovala taká pohľadávka, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté v incidenčnom konaní na základe žaloby konkurzného veriteľa. Zdôraznil, že prihlásenú pohľadávku je možné poprieť bez ohľadu na to, či bola veriteľovi priznaná právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného príslušného orgánu, prípadne či o nej prebieha doteraz neskončené konanie [R (ČR) 52/1998]. V súlade s právnou úpravou ZKR je správca povinný preskúmať každú prihlásenú (aj judikovanú) pohľadávku a ak zistí jej spornosť, je povinný ju v spornom rozsahu poprieť. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1Obo/1/2019 zo 17. júna 2020.

23. Podľa dovolateľa, dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP je naplnený tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu v predmetnom konaní vedenom pod sp. zn. 8CoKr/17/2025, ktorým sa potvrdilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, záviselo od vyriešenia právnych otázok, ktoré sú dovolacím súdom rozhodované rozdielne. Dovolateľ konkretizoval tieto právne otázky:

- a/ či správca môže poprieť judikovanú pohľadávku, teda pohľadávku priznanú právoplatným rozhodnutím súdu (či už vo forme rozsudku alebo platobného rozkazu) v prípade, že v prihláške neoznačil právny dôvod vzniku pohľadávky a k prihláške nedoložil listiny preukazujúce právny dôvod vzniku pohľadávky, ale doložil len samotné rozhodnutie súdu, teda, či správca môže poprieť judikovanú pohľadávku aj z iných dôvodov ako tých, ktoré nastali po vydaní rozhodnutia,
- b/ či veritelia sú alebo nie sú pri prihlasovaní svojich pohľadávok v konkurznom konaní, povinní preukazovať právny dôvod ich vzniku (teda právny titul pohľadávok vrátane preukázania reálneho poskytnutia plnenia) a v prípade, že pohľadávky boli judikované, či stačí, že prílohou prihlášky je len

právoplatný platobný rozkaz, resp. rozsudok pre zmeškanie.

24. Dovolateľ argumentoval, že platobný rozkaz ako exekučný titul, ktorým bola pohľadávka žalobcu právoplatne priznaná súdom, je iba deklaratórnym rozhodnutím, keďže pohľadávka nebola zo strany súdu vecne preskúmaná, nebolo vedené plnohodnotné súdne konanie, v rámci ktorého by sa dokazoval jej vznik a existencia, dlžník nemal možnosť vyjadriť sa ku všetkým relevantným skutočnostiam (skutkovým a právnym otázkam), t. j. ide o tzv. súdom nepreskúmanú (neposúdenú) pohľadávku. Z tohto dôvodu a v rámci povinnosti správcu postupovať pri výkone svojej funkcie s odbornou starostlivosťou, nejde o možnosť, ale o povinnosť správcu takúto pohľadávku poprieť pre jej spornosť za účelom ochrany záujmov aj ostatných veriteľov uspokojovaných v rámci totožnej podstaty. Záverom dovolateľ namietal i arbitrárnosť dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, keďže právna argumentácia odvolacieho súdu o tom, že písomnosti, ktoré by preukazovali odovzdanie ukončených prác a oprávnenosť nároku na odplatu nebolo potrebné preukazovať ani v prihláške pohľadávok do konkurzného konania a jej prílohách a ani pred súdom prvej inštancie a že nebolo potrebné predkladať dôkazy, ktoré by preukazovali splnenie zmluvnej povinnosti, nemá podľa dovolateľa oporu v zákone. Naopak, dovolateľ tvrdí, že v zmysle § 29 ods. 6 ZKR listiny preukazujúce skutočnosti uvedené v prihláške musia tvoriť prílohu prihlášky. Pri uplatňovaní svojich nárokov sú veritelia povinní (nie oprávnení) pripojiť k prihláške všetky nevyhnutné listiny preukazujúce existenciu ich pohľadávky tak, aby tieto byť správcom náležite zistené. Dovolateľ závery odvolacieho súdu o tom, že od nemožno požadovať, aby z procesnej opatrnosti predkladal správcovi všetku súvisiacu dokumentáciu, listiny a dôkazy, aby tak predišiel riziku prípadného popretia pohľadávky správcom, považuje za nelogické a v rozpore so ZKR. Podľa dovolateľa mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Zároveň v dovolaní uvádzal, že nesúlad rozhodovacej praxe v skutkovo totožných veciach na odvolacom súde zakladá aj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

25. K dovolaniu žalovaného sa žalobca nevyjadril.

26. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný, v rozsahu, v akom bolo napadnuté rozhodnutie vydané v jeho neprospech (§ 424 CSP), zastúpený podľa § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného je potrebné ako neprípustný, a v dôsledku toho nedôvodný, odmietnuť.

27. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

28. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

29. Podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

30. Podľa § 431 ods. 1, ods. 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

31. Podľa § 432 ods. 1, ods. 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

32. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným, sekundárnym záverom, týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k vecnému prejednaniu dovolania musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania, ktoré vyplývajú z § 420, resp. § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431, resp. § 432 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí výlučne do právomoci dovolacieho súdu.

33. Z formálneho hľadiska z dovolania vyplýva, že dovolateľ (okrem iného) vyvodzuje prípustnosť dovolania aj odkazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP tvrdiac, že mu odvolací súd rozhodnutím vo veci samej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Vzhľadom na skutočnosť, že dovolací súd posudzuje každé podanie, vrátane dovolania, v zmysle § 124 ods. 1 CSP komplexne s prihliadnutím na jeho obsah, z podaného dovolania nepochybne vyplýva, že hoci dovolateľ v úvode dovolania formálne označil dovolací dôvod odkazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP, celá dovolacia argumentácia a dovolacie námietky dovolateľa smerujú k odôvodneniu dovolacieho dôvodu vymedzeného ustanovením § 421 ods. 1 písm. c) CSP, spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom, keď dovolateľ zastáva názor, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je v rámci rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu rozhodovaná rozdielne. Napriek označeniu dovolacieho dôvodu odkazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP, dovolateľ v dovolaní neuviedol žiadnu argumentáciu ani opis skutočností, ktorými by sa snažil preukázať vadu zmätočnosti, resp. taký procesný postup súdov nižšej inštancie, ktorý by bol v rozpore s CSP a jeho následkom by bolo závažné porušenie procesného práva žalovaného, ktoré by v dôsledku svojej intenzity a relevantnosti znamenalo porušenie jeho práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP. Nakoľko dovolateľ vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu tento nevymedzil spôsobom, ktorý predpokladá zákon v § 431 ods. 1 a 2 CSP, dovolací súd v tejto časti dovolanie žalovaného ako neprípustné odmietol v zmysle § 447 písm. f) CSP.

34. Z obsahu dovolania najvyšší súd zistil, že dovolateľ prípustnosť dovolania súčasne a prioritne vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

35. Pre dovolanie prípustné podľa § 421 CSP platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Pokiaľ dovolateľ nevymedzí ním tvrdený dovolací dôvod uvedeným spôsobom, je to dôvodom pre odmietnutie dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

36. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú

k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň ktorá je v rámci odvolacieho súdu rozhodovaná rozdielne. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

37. Predpokladom konštatácie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP najvyšším súdom je, že právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, od ktorej vyriešenia záviselo a na ktorej posúdení založil odvolací súd svoje rozhodnutie, dovolací súd ako najvyššia súdna autorita v rámci svojej rozhodovacej činnosti rozhoduje rozdielne, a teda, že doposiaľ nebola zjednotená jeho rozhodovacia prax.

38. Z dovolania je zrejmé, že dovolateľ tento dovolací dôvod odôvodňuje poukazom na skutočnosť, že odvolací súd v dovolaní napadnutom rozsudku č. k. 87CoKR/17/2025-162 z 5. augusta 2025, ktorým rozhodol o odvolaní proti rozsudku Mestského súdu Bratislava III č. k. 64Cbi/1/2023-140 zo 14. októbra 2024 zaujal iný právny názor ako ten istý odvolací súd v rozsudku č. k. 8CoKR/16/2025-131 z 23. septembra 2025, ktorým rozhodol o odvolaní proti rozsudku rovnako Mestského súdu Bratislava III č. k. 60Cbi/4/2023-84 z 21. marca 2025. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu spočívajúcemu v nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP zaujal najvyšší súd názor, že dovolateľ nevymedzil dovolací dôvod spôsobom vyžadovaným zákonom v ustanovení § 432 ods. 2 CSP, nakoľko zákon v ustanovení § 421 ods. 1 CSP viaže prípustnosť dovolania na rozhodovaciu prax odvolacieho súdu a nie rozhodovaciu prax odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP tak nemožno vyvodiť z dovolateľom namietaného nesúladu rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v skutkovo totožných konaniach.

39. Podľa názoru najvyššieho súdu, dovolateľ ani odkazom na rozhodnutia odvolacieho súdu nijako nepreukázal, že by odvolací súd v dovolaní napadnutom rozsudku posudzoval právnu otázku, na ktorej vyriešení by založil svoje rozhodnutie a ktorá by bola v rámci rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu rozhodovaná rozdielne a nedošlo ohľadne tejto veci k zjednoteniu judikatúry najvyššieho súdu. Dovolateľ síce v dovolaní argumentuje citáciou z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Obo/1/2019, ale odkazované rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno pre účely posúdenia prípustnosti dovolania považovať za relevantné, keďže (ako i súd prvej inštancie správne podotkol) bolo vydané v incidenčnom spore vedenom ešte podľa predchádzajúceho zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, ktorý zákon sa už na prejednávany spor nevzťahuje. Na okraj dovolací súd podotýka, že aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Obo/71/2007, na ktoré dovolateľ odkazoval nepriamo prostredníctvom odkazu na rozsudok odvolacieho súdu č. k. 8CoKR/16/2024-131 z 23. septembra 2025, bolo rovnako vydané v incidenčnom spore vedenom podľa zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, a preto ho nemožno pre posudzovanú vec považovať za aplikovateľné.

40. V súvislosti s dovolateľom predloženými právnymi otázkami, špecifikovanými v odseku 23 písm. a) a b) odôvodnenia tohto uznesenia, upriamuje dovolací súd pozornosť na, i súdom prvej inštancie odkazované, uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/61/2018, ktoré bolo publikované ako judikát v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 5/2019 pod R 53/2019, v ktorom najvyšší súd posudzoval (okrem iného) aj dovolateľom formulované právne otázky. Hoci predmetom odvolacieho prieskumu v zmienenom prípade nebola skutkovo zhodná vec, najvyšší súd v tomto rozhodnutí dospel k záverom aplikovateľným i v posudzovanom prípade, a síce že:

I. Z ustanovenia § 32 ods. 18 zákona o konkurze a reštrukturalizácii nevyplýva záver, že by pohľadávky priznané rozhodnutím súdu alebo iného orgánu verejnej moci nemali podliehať preskúmvaniu zo strany správcu. Správca je v prípade zistenia spornosti povinný poprieť aj pohľadávku priznanú rozhodnutím súdu alebo iného orgánu verejnej moci.

II. Dôvodom pre účinné popretie pohľadávky priznanej rozhodnutím súdu alebo iného orgánu verejnej moci môžu byť len skutočnosti, ktoré nastali po vydaní rozhodnutia. Skutočnosti, ktoré nastali pred vydaním rozhodnutia, nemôžu byť dôvodom pre popretie judikovanej pohľadávky, nakoľko ich posúdenie patrilo do právomoci orgánu, ktorý rozhodnutie vydal.

Dovolací súd zdôrazňuje, že rozhodnutia, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov (ďalej len „Zbierka“), slúžia na zjednocovanie rozhodovacej činnosti súdov a považujú sa za ustálenú rozhodovaciu prax (dovolacieho súdu), o čom svedčí aj komplexnosť procesu schvaľovania rozhodnutí prijatých príslušným kolégiom najvyššieho súdu na uverejnenie do Zbierky. K tomu dovolací súd poukazuje napr. na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/265/2019 z 25. novembra 2020, podľa ktorého v zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ (§ 421 ods. 1 CSP) predovšetkým stanoviská, alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke. So zreteľom na uvedené a dovolateľom formulované otázky nebol v prejednávanej právnej veci naplnený dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

41. Reflektujúc na záväzný právny názor najvyššieho súdu vyjadrený vo vyššie zmienenom rozhodnutí, dovolací súd i v tomto prípade dospel k záveru, že pohľadávky priznané právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami súdov sa nepovažujú ex lege za zistené a podliehajú preskúmvaniu, a v prípade ich spornosti aj popretiu zo strany správcu. Ako vyplýva z citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu, v prípade spornosti súdom judikovanej pohľadávky je správca povinný pohľadávku poprieť, pričom však predpokladom úspešného popretia pohľadávky nemôžu byť skutočnosti existujúce ešte pred vydaním rozhodnutia súdu o jej priznaní, ale musí sa jednať o skutočnosti, ktoré nastali až po vydaní rozhodnutia, ktorým súd pohľadávku priznal. Posúdenie dôvodnosti správcom namietaných skutočností patrilo do právomoci súdu, ktorý platobné rozkazy vydal. Ako správne konštatovali konajúce súdy, okolnosti, ktorými správca odôvodňoval popretie žalobcom prihlásených pohľadávok do konkurzu vedeného na majetok úpadcu a ich preukazovanie, bol oprávnený posudzovať v predmetnom prípade Okresný súd Banská Bystrica pred vydaním platobných rozkazov, resp. v prípade podania odporu proti platobným rozkazom zo strany úpadcu, by bol následne oprávnený tieto okolnosti posudzovať súd príslušný na konanie v zmysle CSP, a to v rámci vykonaného dokazovania. Nakoľko žalovaný úpadca v predmetných konaniach voči vydaným platobným rozkazom odpor nepodal a tieto (tu správcom namietané) skutočnosti neuplatnil ako prostriedky procesnej obrany, tieto platobné rozkazy nadobudli právoplatnosť a vykonateľnosť, čím zo strany Okresného súdu Banská Bystrica došlo k judikovaniu pohľadávok zhotoviteľa diela v postavení žalobcu na základe jeho návrhov na vydanie platobného rozkazu.

42. Záverom dovolací súd podotýka, že samotná polemika dovolateľa s právnym názorom konajúcich súdov a jeho tvrdenie o arbitrárnosti rozsudku odvolacieho súdu a jeho názor o nelogickosti a rozpore dovolaním napadnutého rozsudku so ZKR, nezakladá dovolací dôvod vady zmatečnosti podľa § 420 CSP, ani nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 CSP.

43. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, keďže nebolo zistené splnenie podmienok prípustnosti dovolania podaného dovolateľom z dôvodov vyvodzovaných z § 420 písm. f) CSP (vady zmatečnosti), ako ani z dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP (vada nesprávneho právneho posúdenia veci), dovolací súd v celom rozsahu dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP bez toho, aby sa zaoberal posúdením veci vo vecno-právnej rovine.

44. V dovolacom konaní bol úspešný žalobca, preto mu proti žalovanému ako dovolateľovi vznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

45. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.